

ὑπερ μέτροι τοῦδε ἐν τῇ γενικῇ αὐτοῦ ὕψει ὡς ἀπειριγράπτως ἐξαιρετόν ἐνόμιζετο, προῖλθεν ἐξ ἐκείνου ἀκριβῶς, ὡπερ ὡς σφάγμα ἐφαίνετο νὰ ἦναι ἐν ἐνὶ τῶν μερῶν τούτου. Πάντα ταῦτα εἶναι λίαν σαφῆ· προστίθημι δὲ ὅτι ὁ Ὅμηρος ἦδη ἠδούκων καὶ ὑπέδειξεν ὅτι ὑπάρχει ἐξοχόν ἐξωτερικόν, πηγάζον ἀπλῶς ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης τῶν διαστάσεων τῶν ποδῶν καὶ μηρῶν. Διότι ὅταν ὁ Ἄντινωρ τὸ παράστημα τοῦ Ὀδυσσεύς μετὰ τοῦ παραστήματος τοῦ Μενέλαιου θέλη νὰ συγκρίνη, παρίστανσι τοῦτον λέγοντα.†

Στάτων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὄμους,
Ἄμφω δ' ἐζομέην, γεραιώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

«Ὅταν ἀμφότεροι ἴσταντο ὄρθιοι, ὁ Μενέλαος ὑπερείχε διὰ τῶν εὐρέων ὄμων κατὰ πολὺ τοῦ ἐτέρου· ὅταν ὅμως ἀμφότεροι ἐκάθηντο, ὁ Ὀδυσσεύς ἦτο ὁ ἐπιδεικτικώτερος». Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ὀδυσσεύς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν ἐν τῷ καθέζεσθαι προσεκάπτο, τοῦθ' ὡπερ ὁ Μενέλαος ἐν τῷ καθέζεσθαι ἀπέβαλλεν, εὐχερῶς δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν τὴν ἀναλογίαν, ἣν εἶχε τὸ κυρίως σῶμα ἀμφοτέρων πρὸς τοὺς πόδας καὶ μηρούς. Ὁ Ὀδυσσεύς ἔτυχε ἀναλόγου αὐξήσεως μεγέθους ἐν τῷ κυρίως σῶματι, ὁ δὲ Μενέλαος ἐν τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς μηροῖς.

(Ἄκολουθεῖ).

ΘΑΓΑ ΛΑΖΑΡΙΑΟΥ.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ.

Ὡ λύρα μου ὄρφανὴ ἁρμονίας, ὦ λύρα προσφιλέης μοι, ἀλλ' ἀσθενής καὶ ἰσχνόφωνος! ζωπορήθητι ἤδη καὶ ψάλλε ὑπὸ τὴν δροσώδη καὶ ἀγίαν πνοὴν τῆς Μούσης, ἣν μεθ' ἡδέος ῥίγους προσβλέπω τοῦ μετώπου μου περίξ ἔρατεινῶς θροοῦσαν τὰς ἀεροειδεῖς αὐτῆς πτέρυγας! ἰδοὺ σὲ στέφω δι' εὐθαλῶν μυρσίνης κλάδων, οὓς τῆς Χρυσοστεφάνου Ἡοῦς ἡ ροδόεσσα χεὶρ ἀφειδῶς δι' ἀδακνάντων ἐρράντισεν· ἰδοὺ σὲ στέφω διὰ ῥόδων εὐανθῶν, ἅτινα ἡ οὐρανόπεμπος θεὰ Ἄνοιξις, τοῦ ἡλίου ἡ εὐμειδῆς καὶ κρινόστεπτος κόρη, παραδείσια μύρα ἀγλάα περιέλουσε.

Ψάλλε, γλυκεῖά μου λύρα! χρυσῆ αὐγὴ διαγελῆ· τῶν βουνῶν τὰς κρημνώδεις ῥάχεις κατακλύζει κύμα φωτὸς χρυσορρόδινον· ὦ! ποίαν ἔχει ἔκτακτον, ἐξίσιον μαγείαν ἢ πασχαλινὴν πρωΐα, τῆς ἐλπίδος, τῆς χαρᾶς, τῆς ἀθανασίας ἢ γλυκεῖα αὐγὴ! Μειδιᾶ, τὴν χιονολαμπῆ κεφαλήν πρὸς οὐρανὸν ἀνυψοῦν τὸ κοῖνον, ὡπερ χρυσοπτεροῦς ἄγγελος ἀπὸ τῶν παραδεισίων λειμώνων δρέψας, ἐφύτυσεν ἐπὶ γῆς ὅτε ἐν μέσῳ αἰγῆς καὶ νεφῶν καταβάς, ἐνηγγέλισατο πρὸς τὴν αἰθερόπλαστον Παρθένον τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐρυθρᾶ βραχέως τὸ ῥόδον καὶ τρέμει ὑπὸ τὰς ἀβρᾶς ζεφυρίου πνοᾶς· φρίσσει ἀνάλογιζόμενον ὅτι ἡ πικρὰ του ἀκανθα ἐνυξεν ἀπηνῶς πρὸ εἰκοσιν αἰῶνων τοῦ θνήσκοντος Θεοανθρώπου τὸ ὠχρόστιλ-

πνον μέτωπον! Κλίνουσα φιλεῖ ἡ αἰγίρος τὴν δάφνην, τὴν ἐλαίαν ἢ κυπρίσσοσ, καὶ ἐν τῷ ἡδέι αὐτῶν ψιθύρῳ μετὰ θαυμασμοῦ λαλοῦσι πρὸς ἀλλήλας τῆς ἀναστάσεως τοῦ ταφέντος Θεοῦ τὸ ὑπερφύες καὶ μέγα μυστήριον!

Ἡ ἀπριλιάτικη αὐγὴ
μοσχιαῖς γλυκομοιράζει,
χρυσὸς Παράδεισος ἢ γῆ
ἢ ἀνθισμένη μοιάζει.

Πίσ' ἀπ' τὸ πράσινο βουνὸ
μακρύνεται καὶ δβύνει
ἢ Νύχτα πῶχει φωτεινὸ
στεφάνι τὴν δελήνη.

Ἄστέρια σπάνια κυλοῦν
ἔς τὸ πέλαγο νὰ δύσουν,
λυππτερά χρυσοφιλοῦν
τὰ σύγνεφα πρὶν δβύσουν.

Χρυσανεβαίνει γελαστός
ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ κύμα
καθὼς ἀνάτειλε ὁ Χριστὸς
ἀπὸ τὸ μαῦρο μνήμα.

Χαμογελᾷ γλυκὰ ἢ γῆ
φωτοπλημμυρισμένη,
ἔς τὰθῶα λούλουδα ἢ αὐγὴ
μαργαριτάρια ραίνει,

ὁποῦ ἐστάξαν, θαρρῶ,
ἀπ' τὴ γλυκεῖα Παρθένα,
ὅταν θωροῦσε τὸ Σταυρὸ
μὲ μάτια δακρυομένα.

Κρουθὰ ἀγγελουδι φωτεινὸ
τῆμασ' ἐκεῖν' τὴν ὥρα,
καὶ ἀπὸ ψιλὰ ἔπ' τὸν οὐρανὸ
μᾶς τὰ σκορπίζει τώρα.

Ἄνθοῦν λουλουδιὰ μαγικὰ
ὡς καὶ ἔς τὰ κρῦα μνήματα,
καὶ τὰεράκι μὲ γλυκὰ,
θαρρεῖς, κρουφομλήματα,

ἐν ᾧ σιγὰ γλυκοφιλεῖ
τὰ δένδρα ποῦ κινιοῦνται,
ἐλπίδα καὶ χαρὰ λαλεῖ
ἔς ὄσους ἐκεῖ κοιμοῦνται!

Θάλασσα, γῆ καὶ οὐρανός,
ἀνθοὶ ποῦ δροσοβάλλουν,
ἅλα θαρρεῖς μὲ μιὰ φωνὴ
«Χριστὸς ἀνέστη» ψάλλουν!

Εἶν' ἢ φωνὴ τους σιωπῆ,
μὰ ὁ Πλάστης τὴν ἀκούει,
καὶ ἀπ' τὴ ματιὰ Του χαροπὴ
λάμπει φωτὸς τὰ λούει!

Τίς πέραν ἐκ τοῦ εὐσκόλου ἄλλοις ἀντηχεῖ γλυκερά καὶ πηλιδόδη ῥῶδή, τερπνοτέρα τῆς φωνῆς τοῦ θεοῦ Ὀρφείως, τοῦ γόητος αἰδοῦ; ὦ, εἶναι ὁ λιγύφλογος τῶν δασοβίων ἀηδόνων χορός, ὅστις τρυφῶν ὑπὸ τὰ δροσώδη φυλλώματα, μινύρει ἱλαρῶς: «Χριστὸς ἀνέστη!»

Ἄλλὰ τίς ἡχώ ἐξαίσιας μολπῆς τοὺς οὐρανοὺς συνδονούσης, μολπῆς ἱερᾶς καὶ θυμῆρου, ἀπὸ τῶν αἰθερίων ἐκτάσεων παρεκπίπτουσα, θωπεύει τὰ ὦτα ἡμῶν καὶ εἰς χρυσᾶ πελάγη ἀγίας ἐκστάσεως τὰς ψυχὰς ἡμῶν κυλινδεῖ; ὦ, εἶναι τῶν ἀγγέλων τὰ σμήνη τὰ φωτοστεφῆ καὶ ἰδεόμορφα, ἅτινα ἐπὶ χρυσῶν νεφελῶν ἐδραζόμενα ἀνὰ τὰ ἀπρόσιτα ὕψη, ἀνυμνοῦσι φαιδρῶς τὸν ἀναστάντα Σωτῆρα, τὸν οὐρανόθρονον Ἄνακτα!

Δακρῶν βλέμμα ὁ θνητὸς πρὸς τὸν αἰθέρα τρέπει·
ἐνθουσιῶσα ἡ ψυχή
ἐν πάσῃ τῶν νεφῶν πτυχῇ
χαρᾶς ἀκτίνα βλέπει!

Δεῦτε, παρθένσι, καὶ ἡμῶν τὸ λευκοφόρον σμίονος
μὲ στέμμα ἐκ πασχαλεῶν
ἕμνον γλυκῦν πρὸς τὸν Θεὸν
ἄς ψάλλῃ γηθοσύνης!

Ὅταν τ' ἄγνά μας ἴσματα γοργῶς θὰ ὑψωθῶσι,
τὸ θεῖον δῶμα θὰ χαρῆ,
οἱ ἄγγελοι οἱ ἱεραοὶ
ἀπὸ δυνάμων κύπτοντες θὰ μᾶς ἀποκρῶθῶσι.

Δρέψατε ρόδα, δρέψατε! τὸν μυροδόλον κλώνα
μὲ δάκρυ βάνατε χαρᾶς
κ' εὐγνωμοσύνης ἱερᾶς
καὶ στεφανώσατε, θνητοί, τοῦ Πλάστου τὴν εἰκόνα!

Ὁ μαργαρίτης ὁ ἄγνός, ὁ θαμβερὸς ἀδάμας
δὲν εἶναι τόσον λαμπερά,
καὶ τιμαλφῆ καὶ ἱερὰ
ὡς τῆς ψυχῆς ὁ θησαυρός, τὰ θεῖα δάκρυά μας! . . .

Ὡ κόσμῃ! ψάλλε σήμερον τὸ ἴσμα τῶν ἀγγέλων,
«ὁ θεὸς Ἄναξ τοῦ φωτὸς
εὐλογητός, εὐλογητός
καὶ νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον!»

Ἦδη ὁ γελόεις Φοῖβος, ὀλοτελῶς ἀπὸ τοῦ κόλπου τῶν ἀφροστεφῶν κυμάτων ἀνορήσας, καταστρίβει ὑψόθεν χρυσοπορφύρους ἀντανακλάσεις ἐπὶ τὴν σκαπειροδαφῆ αὐτῶν ἔκτασι, καὶ ἔκλαμβος ἡ οἰκουμένη ἀτενίζει τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ.

Ὡ ἥλιε! μεγαλοπρεπὲς καὶ φωτόπλαστε ἄναξ τῶν μυριοπληθῶν ἀστέρων, λαμπὰς ἀειφωγγῆς, χρυσαδαμάντινε φάρε, ὃν τὸ ἀσθενὲς ὄμμα τοῦ νάνου θνητοῦ ἀτενίζον, ἀμαυροῦται, θαμβοῦται, ἐκμηδενίζεται! ὦ Φοῖβε, πῶς δὲν σβέννυσαι καταδυόμενος ἐν νυκτὶ εἰς τὰ βαθύσκοτα τῆς ὑγρᾶς κοίτης σου στήθη; μὴ εἶσαι, μὴ εἶσαι, ὦ φῶς ποθεινόν, λαμπρὸν ἔμβλημα ἀθανασίας, πλασθὲν ἔπως καθ' ἑκάστην ἀγῆν ὑπομνηστικῇ ἡμῖν τὸν Ἰησοῦν,

τὸ οὐράνιον φέγγος, ὑπερ ἀνέτειλεν ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ μνηματός, τὸν Ἰησοῦν, ὅστις δὲν ἔδυσε βυθισθεὶς ἐν τῷ θανάτῳ; ὦ! στίλβε, στίλβε ἔσκει, θεολαμπὲς ἄστρον, χρυσοφλογος σπινθήρ, ἀπὸ τοῦ παμφώτου βλέμματος τοῦ Δημιουργοῦ ἐν καιρῷ τῆς πλάσεως ἀναπληθῆσας! ραῖνε δαψιλῶς ἀπαστράπτοντας φωτὸς χειμάρρους, πακτωλοὺς μαρμαρυγῶν ἐπὶ τὸν λιθόστερον Γολγοθᾶ, τὴν γῆν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀθανασίας, ἣν περιστέφει ροδῆ αἰμόχορος καὶ πολυάκκινθος, ὃν περιλούουσα ἡ αὔρα ἀπηχεῖ τοῦ Ἰησοῦ τοὺς ἐσχάτους στόνους! χρυσοστεφάνωσον αὐτὸν δι' ἀγλαῶν ἀκτίνων. Καὶ εἰς σου φλογερὸς σπινθήρ ἐπιπίπτων, ἄς ροδίση τὸ μαρμαρολευκὸν μέτωπον τοῦ ναοῦ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὰ ἔρεμα βάθη μειδιᾶ γλυκῆ ἢ εἰκὼν τοῦ Ἐσταυρωμένου!

Ὡ Ἰησοῦ! τῶν ἀγνῶν καρδιῶν ἀκαθόστεπτε ἄναξ! εἶθε νὰ ἡμῖν ἀκτίς τῆς αὐγῆς λαμπερᾶ καὶ χρυσώδης, εἰς τοῦ ναοῦ Σου τὸ μέτωπον φιλομειδῶς νὰ προσπαίζω! ἢ χιονόπτερος περιστέρα, εἰς τὴν φιλὴν Σου βδέγγῃ τὰ κεκμηκότα νὰ κλείω πτερὰ, νὰ φωλάζω ἡσύχως. Ἄς ἡμῖν ρόδον γλυκῆ, τὴν εἰκόνα Σου νὰ περιστέρω! λαμπὰς ἄς ἡμῖν χρυσῆ, ἔμπροσθέν Σου γλυκῆ φῶς νὰ χύνω ἢ θυμιάματος νέφος ἄς ἡμῖν ἀγνὸν καὶ εὐώδες τὴν ἀργυρᾶν Σου εἰκόνα ν' ἀσπάζωμαι, νὰ περιλούω, κ' εἰς τὸν αἰθέρ' ἀνερχόμενον μὲ τὰς πνοὰς τῶν ἀέρων, νὰ υπερβαίνω τὰ νέφη καὶ πρὸ τῶν ποδῶν Σου νὰ φθάνω!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΙΚΑΡΙΚΟΝ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ.

Χάριν τῶν φιλαρχαίων ἀναγνωστῶν τῆς Ἐβδομηθιαίας Ἐπιθεωρήσεως σταχυολογούμεν ἐκ τῶν Ἰκαριακῶν (ἐν Σάμῳ, 1893, ἐκ τοῦ Ἡγεμ. Τυπογραφείου) τοῦ ὁρητοῦ τῶν Μουσῶν θεράπωντος Ἐπαμ. Ι. Σταματιᾶδου τὰς προφανῶς ἀρχαίας ταύτας λέξεις τῆς Ἰκαριακῆς διαλέκτου, περὶ ἧς αὐτὸς μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐν σ. 191—200 γράφει, «λίαν περίεργος καὶ μελέτης ἄξια εἶναι ἡ τῶν Ἰκαριῶν διάλεκτος, διότι περιέχει πλείστας ὅσας λέξεις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, παρεφθαρμένας βεβαίως καὶ παραμορφωμένας ἐνίοτε, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ ἀπαντήσας», ὁ δὲ δόκιμος παρ' ἡμῖν γλωσσολόγος Γεώργιος Ν. Χαδζιδάκης ἐν ἀνακοινώσει αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ Ἐταιρείᾳ Ἀθηνῶν εἶπεν, «ὁ γλωσσικός πλοῦτος τῆς Ἰκαρίας εἶναι κατὰ πάντα ἀρχαῖος, ἀρχαιότερος καὶ ἀμεινότερος ἔτι ἀπὸ τῶν νεωτέρων ξενισμῶν τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν χωρῶν. Ἡ ἀρχαία γραμματικὴ ζῆ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ. Πάντες τῶν κλίσεων οἱ τύποι διασφάζονται καὶ προφέρονται οὕτω καλῶς ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀγροίκων τῆς νήσου κατοίκων, ὥστε ἂν γελασθῆς καὶ εἴπῃς πρὸς αὐτοὺς τοὺς ναῦτες, τοὺς ψάλλτες, ἐπιδιορθοῦντές σε ἀναφωνοῦσι τοὺς ναῦτας, τοὺς ψάλλτας. Αἱ ἀντωνυμίαι καὶ τὰ ῥήματα διασφάζονται θαυμαστῶ τῷ τρόπῳ ἀρχαιοτρό-